

още по-плънително бедрата си, по подражанне на господарката.

— Позволявашъ ли ми да ти дойдъ на разговоръ? пита боязливо Марсъ

— Махни се, дяволо! Слободенъ си!.. Ний цѣль денъ сме капнали отъ работа, а ще стоимъ на разговоръ вечеръ!

Но войникътъ постоянствува. Само измѣнява стратегемата си. Той шъпне ласкателни думици за хуботсѣта ѝ и за сладкиятъ ѝ разговоръ — на лѣвото ухо.

Лѣвото ухо не остана безчувствено на тия учтивости.

— Но господарката... прѣдставете си, ще забѣлѣжи, че присѣдствувате въ кухнята!

— Азъ щж дойдъ когато господарката си мине въ стаята, трепери гласътъ на Марса... Само да си полафуваме десетъ минути...

Старопланинската дриада не иска да се съгласи да пусне въ будоара си, замирисалъ отъ тънките благоухания на кормидъ, печено мѣсо и мивникъ, почитателя си, безъ да му внуши дългътъ за приличието, който му се налага въ такова мѣсто.

— Но да бждешъ благороденъ човѣкъ!

— Щж бждж благороденъ.

— Ние съ Стояна ще бждемъ заняти: азъ щж прѣтапамъ маслото, дѣто го купихме днесъ. — Стояна ще мие паницитѣ... Като видишъ, че свѣти свѣщника при прозореца, ела... Ама ще стоишъ само десетъ минути, безъ съмнѣние!

Срѣщата бѣше назначена, рандевуто дадено.

Войникътъ я испрати до вратната имъ.

* * *

Трапезата се дигна по деветъ часътъ. Господаритѣ се оттеглихъ въ друга стая, за да пижтъ кафето си.